Mizah

Yeniden Partiler Kurulacakmış:
Ağam eğleniyor..!

FIKRALAR

Şaşkınlık

Uzak bir memlekete alış veriş etmeğe gitmişti. Fakat, ihtikâr yaptığı anlaşıldı, Millî Korunmaya verildi, tevkif edildi.

Mahkemesi uzun sürmüş, aradan tam üç ay geçmişti. Bir gün gardiyan koğuşa girdi:

— Karınız, İstanbuldan gelmiş, dedi. Sizinle görüşmek istiyor.

Adam, birdenbire telâşlandı:

— Aman, dedi. Aman, sakın ha buraya almayın. Daha iyisi, beraet etti, serbest bırakıldı, buradan gitti deyiniz!

Zavallı

En aşağı elli yaşında vardı. Yirmi senedenberi otuzunda olduğunu söylüyor, yaşını bir türlü büyütemiyordu.

Gene bir aile toplantısındaydılar, yaştan lâf açılmıştı. Herkes bir şeyler söylüyordu. Elli yaşındaki bayan derin derin içini çekti:

— Ah, ah; dedi. Şimdiye kadar otuz bahar gördüm.

İstanbulun demokrat milletvekillerinden (Deli Ozan) nam şairimiz, Faruk Nafiz Çamlıbel, gülümsedi:

— Sahi mi hanımefendi, dedi. Vah vah! Demek o zamandanberi baharı olmıyan bir memlekette yaşadınız!

Tellâk ve kese

İbrahim Hoyi, herhangi bir ecnebi gazetesinden tercüme ettigi herkangi bir yazıyı (...) gazetesine götürüyordu.

Yazı işleri müdürünün odasına girdi. Boş bir sahife bulunup bulundadığını öğrenmek ve yazısını verebilmek için, evvelâ havadan sudan bahis açtı :

— Şu, dedi. Bizim yeni fırkacılara aklım bir türlü ermiyor. Fikir münakaşası edecekleri yerde acaip acaip bahislere giriyorlar...

Yazı işleri müdürü hayretle onun yüzüne baktı:

— Meselâ, dedi. Ne gibi?

İbrahim Hoyi:

— Ne gibi olacak, dedi. Baksana tellak'tan laf açıyorlar. Hiç İttihadcıların zamanında böyle kelimeler işidilir miydi. Tellağın siyasetle ne alâkası var ? Doğrusu ben yakıştıramadım.

Yazı işleri müdürü cevap verdi:

— Niye yakıştıramadın azizim? dedi. Siyaset eskiden beri bir kese meselesi değil midir. Biliyorsunki, tellakların o keseyle münasebetleri pek yakındır.

Diktatörün saatı

Diktatörün saati çalınmıştı. Polis teşkilatı faaliyete geçti. Fakat on dakika sonra Diktatör saatini, masasının üzerindeki kâğıtların arasında buldu ve yaptığı yanlışlığı tamir için Polis müdürünü çagırdı:

— Sana saatimin çalındığını söylemiştim...

Polis müdürü, telaşla onun sözünü keserek:

—Evet, efendim, dedi. Şimdiye kadar on kişiyi yakaladık, hepsi de itiraf etti.

Ustalık

Meşhur Hacı Bekir Zade şekerci Ali Muhittin, Şişlide bir ahbabının davetine gitmişti.

Salon tıklım tıklım doluydu. Ufak kümelere ayrılmış olan misafirler tatlı tatlı sohbet eder görünüyorlar, hakikatta bal gibi dedikodu yapıyorlardı.

Ali Muhittinin bulunduğu gümedeki bir yaşlı misafir salonun kapısından içeri giren bir kadını gösterdi:

— Şu kadın, dedi. Tam yirmi beş senedir gençliğini muhafaza ediyor. Hayret doğrusu...

Şekerci Ali Muhittin lafa karıştı:

— Bence, dedi. İşin aslı böyle değil. O, asıl ihtiyarlığını kimsenin göremiyeceği bir şekilde muhafaza ediyor ki, en çok buna şaşmak, buna hayret etmek lazım!...

İşin kötüsü

Avukat Suat, eski arkadaşlarından birine rastlamıştı. Ellerini uğuşturarak:

— Affedersin kardeşim, dedi. Düğününe gelemedim. İşler...

Arkadaşı birden köpürdü:

— Bırak Allah aşkına, dedi. İyi ki gelmedin. O mendebur, o edepsiz karıyı görecektin de ne olacaktı sanki? Bıktım, usandım vallahi...

Avukat Suat, birden şaşırdı:

— Hayırola yahu? dedi. İki gün içinde ne oldunuz böyle?

Arkadaşı içini çekti:

— Ne olacak kardeşim, dedi. En ufak bir bahaneden koca bir kavga çıkarıyor..

Avukat Suat, arkadaşını teselli etmek istedi:

— Sen, dedi. Gene haline şükret.. Ben mesleğim icabı neler görüyorum. Öyle kadınar var ki: bahanesiz bile kavga çıkarıyorlar.

Yüz görümlüğü

Kızın babası, müstakbel damatla pazarlığa girişmişti:

— Ben kızımı yok pahasına verecek babalardan değilim, oğlum. Yüz görümlüğü almadan vermem. Ben vaktiyle bizim hanımı alırken yüz elli altın yüz görümlüğü vermiştim.

Delikanlı güldü:

— Evet ama, dedi, sizin zamanınızda kızın yüzü, evlenmeden evvel görülmezmiş. Ben, maalesef kızınızın nasıl bir yüzü olduğunu gördüm.

Acele iş

Mahkemelik olmuşlar, cürmü meşhut hâkiminin karşısına çıkmışlardı.

Hâkim, şahide sordu:

— Karı, koca arasında kavga olduğu sırada siz de yanlarındaymışsınız, öyle mi?

Şahit yutkundu:

— Öyle, efendim..

— Peki, ne münasebetle orada bulunuyordunuz?

Şahit tekrar yutkundu:

— Şey efendim. Onlar nikâh dairesideydiler. Ben de onların şahidi olarak evlenme memurunun karşısında...

Felsefe

Yeni evlenmişti. Karısıyla uzun seneler sevişmiş, kendisini ondan başka hiç bir kimsenin anlamıyacağına inanmıştı. Bu fikrini bütün arkadaşları biliyordu.

Aradan henuz üç aycık geçmişti. Fikirlerini bilen yakın bir arkadaşına rastladı. O, sordu:

— Nasılsın, dedi. Hayatından memnun musun ?

Yeni evli, derin derin içini çekti:

— Hangi hayattan bahsediyorsun? dedi. Hayat diye bir şey kalmadı ki...

Tehlikeli iş

Karısının dırlırlarına büyük bir tahammül göstermekle tanınmıştı. Bir arkadaşı:

— Sana şaşıyorum doğrusu birader, dedi. Karının bütün söylediklerini dinliyorsun, buna mukabil ağzını açıp bir tek kelime söylemiyorsun.

Tahammüllü koca güldü:

— Tabii, değil mi ya? Allah neye iki kulakla bir ağız yaratmış?

— ???

—Bir kulağımdan giren öbür kulağımdan çıkıyor. Fakat ağzımı açacak olursam karım lâfını boğazıma tıkayor.

SAYI: 30 CİLT: 2 Fiatı 15 Kuruştur 31 OCAK 1947

Mizah

Sahibi:
RAMİZ GÖKÇE

ABONE:
Seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Posta Kutusu: 255

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

BAŞ KÖŞEDEN

Şaşan Şaşana...

Bektaşi, bir gün camie gitmiş. Onu görenler hayret içinde kalmışlar. Herkes selâm verdikten, namaz bittikten sonra biri yanına yaklaşmış:

— Baba erenler, demiş; bu nasıl oldu böyle? Doğrusunu söylemek lâzım gelirse, seni burada görünce hepimiz şaşırdık!

Bektaşi:

— Yahu, demiş. Amma garip insanlarsınız. Fakiri meyhanede görür, şaşarsınız. Camide görür, gene şaşarsınız. Niye şaşmazsınız Allah aşkına?!

Hükûmet bir taraftan: «Pahalılık yoktur, halkın iştira kabiliyeti artmıştır.» diye dursun; öte taraftan İzmirde bir mahkeme, alâkadar makamdan üç kişilik bir ailenin asgarî geçim cetvelini istemiş, o alâkadar makam da şu cevabı vermiş: «Böyle bir ailenin 314 lira 86 kuruşa ihtiyacı vardır.»

Aramızda kaç kişi, her ay bu asgarî geçim parasını kazanır, bilmem. Yalnız bildiğim şu ki: Mesken kiralarına zam yapılması için kanun tasarıları hazırlanıyor.

Doğru, mesken vergileri artmış; bir çok mülk sahipleri müşkül duruma girmiştir. Fakat, şu hakikati nasıl unuturuz ki: 1942 den sonra kiralanan meskenlerin, ticarethanelerin yarısından fazlası için kiracılar, eşşek yükleriyle hava parası vermişlerdir. Bu, sokağa atılan paralar ne olacak?

Doğrusu, hükûmetin bu gene noksan, gene hakikî derde cevap vermiyecek olan tasarısı karşısında biz, şaşırdık, kaldık... Ama, o da, bektaşi gibi şöyle diyebilir:

— Ne biçim adamlarsınız yahu? Paramızı ayarlamak için dolar fiyatını yükseltiriz, şaşarsınız. Rakı fiyatını ucuzlatırız, şaşarsınız, şimdi de buna mı şaşıyorsunuz? Bizim neyimize şaşmazsınız, Allah aşkına?!

Mizahçı

— Güzelim, rivayetler çıkmış, sözde ben seni sevmiyormuşum; inanma, sana karşı o kadar çok sevgim var ki, çiy çiy yesem, gene doymayacağım!

ZURNADA PEŞREV

Eskiye Rağbet

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

Ankarada toplanan, İç Bakanının demeci, Başbakanın direktif söyleviyle çalışmalarına başlayan «İdareciler Kongresi»; memleketi inkişaf ettirecek, demokratik esaslara götürecek mükemmel, müstesnâ, hasnâ, ranâ bir keşifte bulundu: Bucak müdürlerine adlî salâhiyet verilmesi... Bu fikir müdafaa edilirken de şöyle deniyor:

— Nitekim, bundan bir asır evvel, Yunanistandaki bucak müdürlerinin böyle salâhiyetleri vardı.

Oh... Ne alâ, ne alâ!.. Vâkıa, insana müzelik hissini veren bu fikir; ilk bakışta pek garip, pek acayip, pek iptidaî geliyor ama, kazın ayağı hiç de öyle değil.

«İş bilenin, kılıç kuşananın» atalar sözünü, bugün için geri bulmamız, bugünkü ileri cemiyete uymadığını söylememiz kabil midir? Halbuki, o da bundan şu kadar yüz yıl evvel hayatımıza karışmıştır ama, bir çok meselelerde hâlâ tazeliğini muhafaza etmektedir. Binaenaleyh, eskiden tecrübe edilmiş bir usulü, bugün tatbik etmeğe kalkmamız; ne gariptir, ne de acayip.

Doğrusu, bu tezi kongrede ileri sürenleri, candan, hem de canü gönülden tebrik etmeği, tahsin etmeği bir borç, bir vazife sayarım.

Hem, ben:

— Ayol bu fikir, babasının paltosunu bozarak çocuğa elbise yapmağa benziyor.

Diyenlerle ayni kanaatte değilim. Ya, babasının paltosu olmasaydı da, çocuk ,çırılçıplak kalsaydı?! Efem... Böyleleri yok mu?

Yalnız, bu güzel başlangıç, bucak müdürlerine adlî salâhiyet vermekle bitmemeli, daha genişletilmeli, her türlü teşkilâtımıza teşmil edilmelidir.

Meselâ, Millî Korunma mahkemeleri kaldırılmalı, yerine eski kadılık usulü konmalıdır. Bir muhtekir ele geçti mi, hemen kadının huzuruna götürülmeli, o da muhtekirin haksız olarak elde ettiği lira miktarınca kendisine sopa atılmasını emredebilmelidir.

Faraza, lira başına bir sopa kâfi gelir sanırım. Muhtekir, elli lira mı kazanmış? Elli sopa, yüz mü? Yüz sopa vurulmalı, herifi bayıltıncıya kadar döğmelidir.

Ah... Bakın o zaman, şu, gözümüzün önünde lüks otomobillere binen, gazinolarda su yerine şampanyayla elini yıkayan, avurt zavurtuna had ve hudut olmıyan; Modada ev, Adada köşk, Boğazda yalı, Ayaspaşada apartıman; memleketinde karı, İstanbulda metres sahibi kaç kişi aramızda kalır!..

Belediye salâhiyet ve vazifelerini de geçmişe göre ayarlamalı, faraza Sultan Palamut zamanındaki usulleri tatbik etmeğe başlamalıdır.

Sadeyağların hepsini tahlil ettirmeli, karışık olanları satan esnafı bir araya toplamalı, bu yağlarla onlara yemek pişirtmeli ve yemeğe icbar etmelidir.

Onlar, bu yağların icine karıştırdıkları muzahrafatı düşündükçe, lokmalar boğazlarında kimbilir nasıl düğümlenir, o yemekleri öğüre öğüre kimbilir nasıl yerler ve bir daha da yağları karıştırmıyacaklarına kimbilir nasıl yakası açılmadık yeminler ederler? Bizler de bu hali gördükçe, senelerdenberi yediğimiz bu yağlar yüzünden nasıl midelerimizin bozulmadığına, hayret eder, şaşar kalırız..

Hazır çığırı açmışken vakit geçirmemeli, dakika kaybetmemeli Ceza Kanununun bir çok maddelerini esasından değiştirmelidir.

Meselâ, âdi hırsızlık vakalarını yapanlara katiyen merhamet etmemeli, sağ veya sol kolunu kesivermelidir.

Devlet hazinesini soyanların kollarını koparmakla kalmamalı, alınlarına kızgın bir damga vurmalıdır ki; âdi hırsızlardan ayırdetmek mümkün olsun.

Zannederim, fuhuş ve zinayı ortadan kaldırmak için en kestirme çare, eski (Recm) usulünü ihya etmektir. Yâni, fahişe toprağa gömülecek, taşlana taşlana öldürülecektir.

Yalan söyliyenin dilini koparmalı, eline tutuşturuvermelidir. Bu usul kabul edildiği takdirde, Matbuat Kanunundaki «yalan yere neşriyat» maddesine de hiç bir şekilde lüzum kalmaz.

Bütün bu yazdıklarım tahakkuk ettiği gün, belki memleketteki kolsuz ve dilsizlerin miktarı artar, sokaklarda alnı damgalı bir çok insanlara tesadüf ederiz, hastahaneler hükûmet eliyle dayak yiyen muhtekirlerle dolar ama; içtimaî ve iktisadi bünyemizi sağlam esaslar üzerine kurmuş oluruz.

Ha, gayret... İşimiz üç nalla bir ata kaldı!..

Filistin'de Yahudi siyaseti:

— Eskiler alayım, sen öl de ben kalayım!

— ŞİVE MEKTEBİ —

II.

Yazan: **Ercümend Ekrem Talu**

Mektep müdürü, şive profesörü ve Şehir Tiyatrosunun sevimli sanatkârı İ. Galip Arcanın hususî çalışma odasındayız. Hademe içeriye girer ve haber verir:

— Beem! Bi gadun ulan bi herif geldü.. Seni soriyler.

— Çabuk, al buraya. Dünden randevu vermiştim, Mösyö ve Madam Zırtapozyan olacak..

Hademe çıkar ve az sonra kapıyı tekrar aralayıp acayip bir çifte önü sıra yol verir. Galip Arcan, iltifat mı ediyor, yoksa ısırmağa mı hazırlanıyor, belli olmıyan meşhur tebessümü ile çifti karşılar..

— Yanılmıyorsam.. Mösyö ve Madam Zırtapozyan?

Cevabı kadın verir:

— He! Tak da biziz. Erken geldi isek zatınıza tacizlik vermişiz?

— Estağfurullah! Teşrifinizi bekliyordum. (Yer göstererek) Buyurmaz mısınız? (Hep otururlar) Emriniz?

Karı koca birbirlerinin yüzüne bakarlar. Bir iki dakika böyle geçer. Kadın, nihayet kocasına:

— Ben deemem.. sen de!

— Söyle, zo! Galip beyimiz seni yeecektir sanoorsun?

Galip, kopilman yapmak lüzumunu duyar..

— Korkmayın Madam. Şekere, şekerlemeye perhizim. (Güler. O esnada Madam da kıkırtır) Sizi dinliyorum.

— Cenabınızın hususiyeten bir ekol açtığınızı duymuşuk. Avadis..

— Hangi havadis?

— Havadis değil.. Avadis, kocamdır. Nah, işte bu!

— Evet?.

— Misak gastasında okumuş..

— Misak mı? Mizah demek istiyorsunuz.

— He! O ki lopik teyzenin kalikatorunu edoorsa.

— Tamam! Tombul Teyzenin karikatürünü yapan gazete. Sonra ne olmuş?

— İşte ben o ekolda öyrenmek istoorum.

— Güzel! Fakat peşin haber vereyim: Bu iş biraz zahmetli olacak.

— Emniyeti yoktur. Ben isportmen karıyım; korkmam.

— Hay, hay! (Dershaneye geçerler..)

Galip — Türkçe, ezber bir şey bilir misiniz?

Madam — Ne gibi? Parkörden poyezi deeyim istoorsunuz?

— Bir de, Belediye yiyecekleri muayene etmez diye şikâyet ederler; bak müfettiş ne dikkatle bakıyor...

— Ayol, o müfettiş değil, müşteri... Şeker ucuzlayup şekerli maddelere fiyat konduktan sonra tabakta tatlı arıyor...!

— Evet. Bildiğiniz bir şey var mıdır?

— He! Poyeziye kiyak meraklıyımdır. Yahya Haşimden okuyayım, yoksama yenilerden?

— Yahya Hâşim dediğiniz Ahmet Hâşim olacak. Ondan okuyunuz bakayım.

Madam poz alır ve Hâşimin meşhur Merdiven manzumesini okumağa başlar:

"Gamas gamas çıkacaksın bu nerdivenlerden.."

— Olmadı! Gamas gamas türkçe değil. Sonra nerdiven olmaz. Doğrusu merdivendir. Me.. me!

Madam kızarır; başını önüne eğer, durur.

Galip — Ne oldunuz ya?

Mösyö Zırtapozyan — O ki meme dedi iseniz püdörüne dokandı besbelli.

Galip — Ne münaesbet? Ben merdiven kelimesi me ile başlar demek istedim. (Madama) Başka bir şey okuyunuz. Daha kolay bir şey..

Madam — (Okur)

Yıllarcaz ne gördüm, ne de kimsee sormuşum.
Yareb! hele kalp ağrılarım deordum.
His vardır bu alemde nekayet gibi ballı?.

Galip — Dur! Yıllarcaz olmaz. Yıl-lar-ca! Caz türkçede yoktur.

— Biloorum. Caz Evropa müziğidir.. Alaturkada saz derler.

— Koy ki öyle olsun. Sonra sormuşum da türkçe değil.

— Ya, necedir? Ben osmanlıcadır deyi biloorum.

— Hem öyledir, hem de değil. Biz, sordum deriz. Sonra yine deordum olmaz. Diyordum, di-yor-dum olacak. Nekayet diye de kelime yoktur. Doğrusu nekahattır onun.

Madam — (Hafif öfkeli) Ben öyle zatın gibi kaba konuşmağa alışmıştım. Bizim famelyada herkeşi de nazik lâf etmeğe cehtetmiştir..

Galip — Cahtetmiştir, öyle mi? Nezaketin bu türlüsüna kurban olayım!

Madam — Evet. Ben menşur Kazez Artinin torunuyum. Osmanlıcayı minkayri hattin olaraktan Cırcır suyu gibi biliriz.

Galip — Peki. O halde neye geldiniz buraya, sorabilir miyim?

Madam — (Köpürerek) Ben kendim gelmemişim.. Şu Avadis olacak kapkaç herif ilen, o Talu dediğin henttir sebep.. Ben gidoorum altık. Bir daha da ayağımı böyle yere basmam. Ağnadın?.. Adiyo!.

Galip — Ağnadın?. Adiyo!. Kurban olayım nezakete!.

Sarhoşluk Ucuzladı !

Yedi yıldır gözlerim hayli yılmıştı zamdan,
Yedi Eylûl kararı beni kurtardı gamdan!

★

Çıkmaz olmuştum evden hemen hemen sokağa,
Seyrederdim geleni, geçeni sade camdan.

★

Nasılsa verdim diye bol bol hava parası
Hattâ hava almıya zor çıkardım odamdan.

★

Yaya gezsem, çare yok, ayağıma çekerim
Alıp nazar takımı eski pabucu damdan.

★

Yoksa, uyup şeytana otomobil çevirsem
Şoförler para değil, baç alırlar adamdan!.

★

Yeni masraf kapısı açılır her adımda,
Soyunurum her yerde, girer gibi hamamdan...

★

En doğrusu, kapıdan dışarı çıkmamaktı;
Bu kararım bozuldu son çare, son nizamdan.

★

Vakıâ orta yerde ucuzluktan eser yok;
Yedinci perdesini alkışladık dramdan.

★

Her şey pahalı amma, sarhoşluk ucuzladı;
Bir çeken, muharremi farkedemez bayramdan!

★

Penbe görür cihanı Fahrettin Kerim bile
Bulup Deli Ozanı tütsülense akşamdan.

Deli Ozan

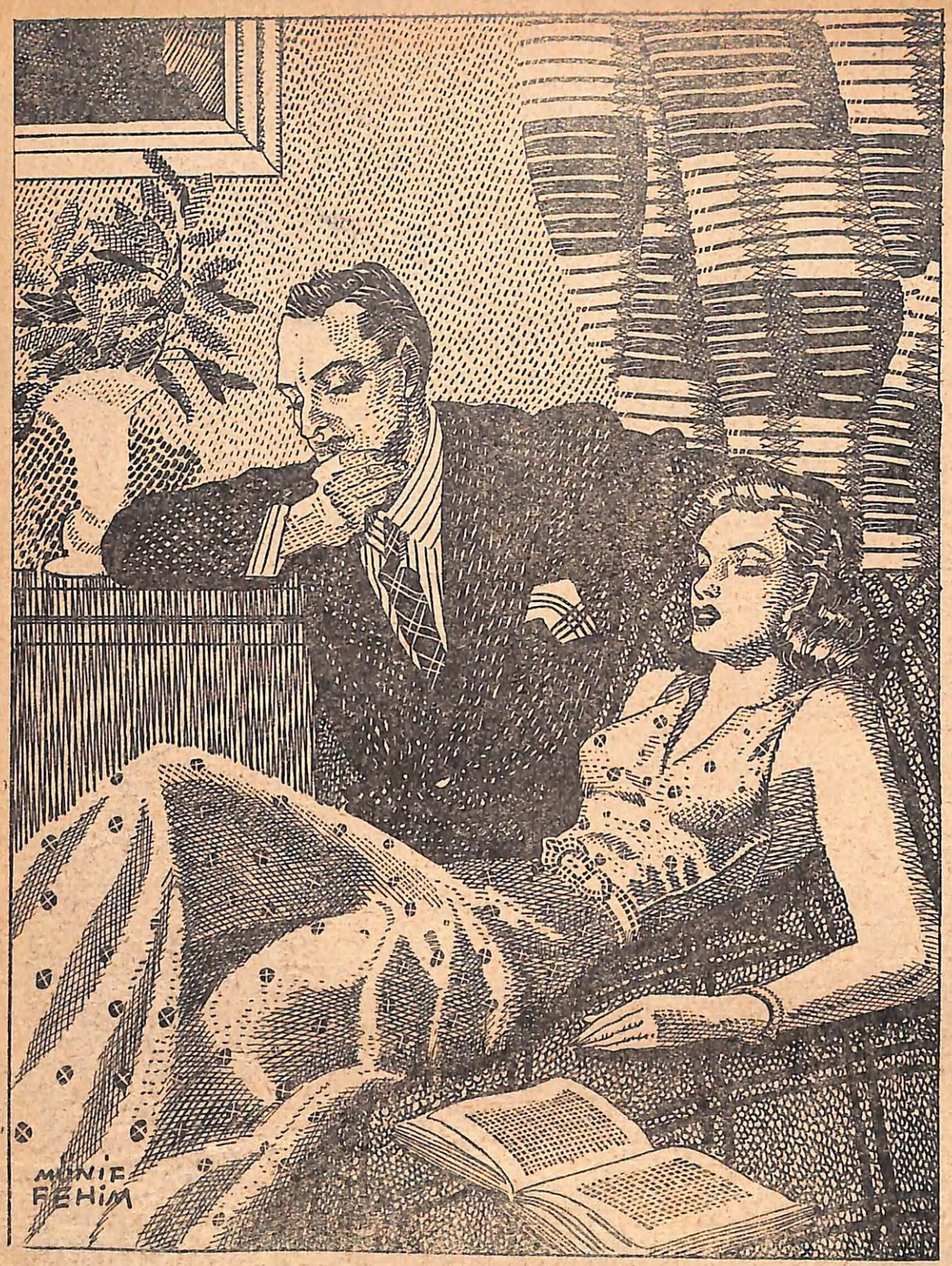

Kadın — Öyle bir roman okumak istiyorum ki, her satırı acılarla, ihanetlerle dolu olsun!

Erkek — Romana lüzum yok, hayatımızı düşün!?

Sevmeğe, Sevilmeğe ve Sevişmeğe dair

Yazan: PALAZ

Hiç dikkat ettiniz mi ? Aşk denen şey, evvelâ sevmemekle başlayor. Hattâ yalnız sevmemek değil, üstelik nefret etmekle. İnsan bir kadın görüyor (yahut kadın bir erkeğe rastlayor, her ne ise) diğer kadınlardan farklı olarak ona karşı bir sevmemek, bir istememek, bir nefret hissi duyuyor. İşte o dakikada aşk başlamış demektir. Artık Allah yardımcınız olsun! Rahmetli üstad Celâl Sahir, güzel aşk şiirlerinden birinde, büyük bir hiddet fırtınası içinde, sevgilisine hitaben:

Ben seni sevmeyorum, sevmeyorum, sevmeyorum...

diye bağırır. Sebebi budur ve şair çok yerinde bir samimiyetle konuşmuştur. Efendim, bu aşk tuhaf şeydir, vesselâm. Kimsenin pek bir şey anladığı yok. Kimine bakıyorsunuz, aşık olmuş sevgilisini öldürüyor. Bir başkasına bakıyorsunuz, herif aşık, sevgilisinin (sözüm meclisten dışarı) genel evde ikamet etmesinde hiç bir mahzur görmeyor.

İngiltere kıralı aşık oluyor, tacını tahtını bırakıyor.

Kimisi de, Romanya kıralı gibi, tahtını bir bırakıyor, tekrar dönüyor, yine bırakıyor, yine dönüyor. Akibet diyar diyar sürünüyor, fakat illâ sevgilisinden vaz geçmeyor.

Doğrusunu isterseniz, ben tanıdıklarım arasında, aşk yüzünden başı belâya girmiş çok kimseler bilirim, mesut olup rahat etmiş bir tekini hatırlamıyorum. Bir genç dostum var. Vaktile herkes gibi, o da bir kıza aşık olduydu. Nişanlandılar. Üç sene nişanlı kaldılar. Birbirlerinin burnundan ayrılmadılar. Seviştiler, koklaştılar, neticede aralarında tam anlaşma olduğu için evlendiler. Eş, dost hepimiz mükemmel bir aile kurulduğuna emindik. Bir sene geçti, geçmedi bu mesut çifte mahkeme koridorlarında rast geldim:

— Hayır ola?!

— Biz ayrılıyoruz...

— Ne münasebet ayol !?

— Bir türlü olmadı, geçinemedik işte!...

Hayretten ağzım açık kaldı. Aralarında aşk namına bir şey kalmamış. Üstelik mahkemelik oluncaya kadar da bir haylı kavga etmiş olsalar gerek.

Bazı büyük alimler aşk denen şeyin bir hastalık olduğuna inanmışlardır. Tedavisi en güç olan hastalıklardan biri. İnşaallah günün birinde Ultraseptil yahut Penisilin gibi yedi derde deva bir ilaç da buna bulunur da, hep alır, kurtuluruz.

Kadınla erkek kol kola cemiyet ayatına girdiğinden beri aşk hastalığı bizde artık, adeta sarî bir hal aldı gibi geliyor. Birbirlerine delice aşık olup evlenme memurluğunu güç bulanlar, hemen arkasından soluğu mahkeme kapılarında alır oldular. Eski görücü usulü daha mı iyiydi, bilmem. Gerçi onun da mahzurları, tabii yok değildi. Hani Nasreddin Hoca görücülerin tavassutuyla bir kız almış. İlk gece kız çarşafını çıkardığı zaman hoca bakmış ki berbat bir şey. Kız mahcup ve çekingen sormuş :

— Efendi, akrabalarınızdan hangilerine peçesiz görünebilirim?

Hocanın cevabı:

— Hanım bana görünme de kime istersen ona görün!

Evet böyle şeyler olurdu amma, neticede o zamanki aileler galiba daha muhkem çıkıyordu. Bir defa kadınlar ortada az göründüğü için böyle sirayet halinde aşık olmak bahis mevzuu değildi. Şimdi baksanız a... İnsanın adeta günde bir kaç defa aşık olacağı geliyor.

Napolyon Bonapart: «Aşkta en büyük zafer firardır» demiş. Gerçi kendisi de tatbik edemediydi amma, neme lâzım güzel laf. Hemen Allah cümlemize bir cesaret verse de, hep firara başlasak!

Az, Öz:

Bir varmış, bir yokmuş...

Bir tarafta memnuniyet: Bol bol kömür çıkıyor. İstihasl şu kadar bin ton arttı.

Bir tarafta keder: Şehirde yine kömür yok. Ne kalorifer, ne mangal, ne tencere, ne kazan ısıtılamıyor.

Bir tarafta memnuniyet: Bol bol hayvan geliyor. Hayvancılığımız dehşetli ilerledi.

Bir tarafta keder: Şehirde yine et kalmadı. fiyatlar yükseldi.

Fazla saymıya ne lüzum var. Bu işler, ben kendimi bildim bileli, böyle gidiyor.

Akıl erdiren varsa aşkolsun!

P.

Tuzlu çilek

Antuan Menas efendi, devrinin çok nüktedan, gözüpek, dili korkusuz bir adamıydı.

Bir akşam, Yusuf Kâmil Paşanın Bebekteki yalısında meşhur Mithat ve Şirvanî zade Rüştü Paşalarla birlikte yemek yeniyordu. Sofraya çilek gelmişti. Bir aralık Kâmil Paşa:

— Allah, Allah! dedi. Dalgınlıkla çileği tuza batırıp yedim, doğrusu pek lezzetli oldu.

Hemen Rüştü Paşa bir çilek kaptı, tuza batırdı, yedi:

— Hakkı âliniz var, Paşa hazretleri, dedi. Hakikaten pek leziz oluyor...

Mithat Paşa gülümsedi, Menas efendiye döndü:

— Duyuyor musun? dedi. Bak Rüştü Paşa ne söylüyor.

Menas efendi, taşı hemen gediğine koydu:

— Vallahi efendim, dedi. Böyle, lâfların çilek meclisinde ehemmiyeti yok amma, vükelâ meclisinde de işler böyle oluyor!.

Üçüncü defa basılmış olan

Hacıağalar Albümü

pek az kalmıştır. Bir daha da basılmayacaktır.

Taşra müşterilerimizin çok acele sipariş vermelerini rica ederiz.

Ayrıca

KADINLAR ALBÜMÜ ile TOMBUL TEYZE ALBÜMÜ de bitmek üzeredir. Bu nefis Albümleri almadınızsa acele ediniz.

Cennetin kapısında:

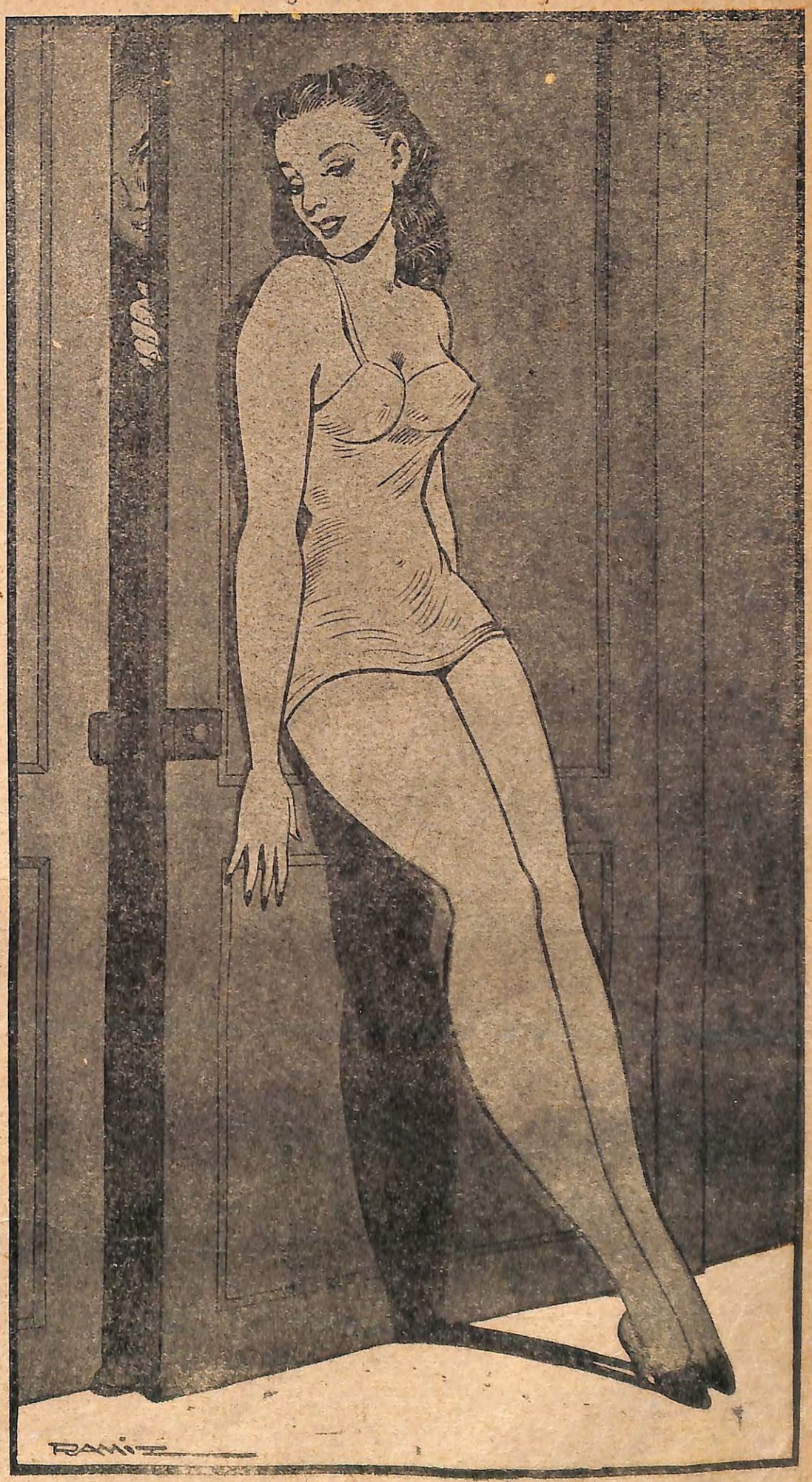

— Açıl kilidim açıl! — Açılmaz! — Anahtarı nerede? — Suya düştü! — Su nerede? — Öküz içti! — Öküz nerede? — İşe gitti...!

— Yeni Neşriyat —

Son günlerde bir takım değerli kitaplar basılmış ve satışa çıkarılmıştır. Bunlar hakkında okuyucularımıza malûmat vermeği bir vazife sayıyoruz.

★

TEZYİNİ SANATLARDAN ŞALCILIK

Şal nasıl dokunur — Şal örgülerinde kullanılacak iplikler — Şalın hususiyetleri — Şal nerelere ve nasıl örtülür.

Derin bir araştırma mahsulü olan bu çok kıymetli eser, hukuk profesörlerinden Nihat Erim tarafından kaleme alınmıştır. Hararetle tavsiye ederiz.

★

DAMGA, YAHUT VATAN HAİNİ

Eserin ismine bakıp da bunu Reşat Nurinin (Damga) adlı romaniyle karıştırmamalıdır. Bu kitap, (Ulus) başmuharriri Falih Rıfkı Atay'ın başkanlığı altında bir heyet tarafından hazırlanmış ve büyük tahsisatlar sarfiyle vücude getirilmiştir. Bu eser, vatan haini kimseleri nasıl ayırd etmenin mümkün olduğunu, bunlara vurulacak damga için ne gibi hususiyetleri göz önünde tutmak icap edeceğini açık ve selis bir ifade ile anlatmaktadır.

Vatan haini kimdir — Bir insan nasıl vatan haini olur — Vatan hainlerinde aranacak vasıflar — Vatan hainlerini ortaya çıkaracaklara verilecek ikramiye miktarı.

Bu kitabı almak istiyenler bir mektupla (Ulus) idarehanesine müracaat ettikleri takdirde adreslerine parasız olarak bir nüsha gönderilir.

★

SUN'İ KAUÇUK HAKKINDA YENİ BİLGİLER

Ticaret ofisi umum müdürlüğü tarafından hazırlanan, bu eseri, bilhassa kauçuk analiziyle uğraşan bütün fen adamlarımıza tavsiye ederiz. Mütehassıs Rüştü Diktürk'ün ve Nevyork ticaret ataşesi Cemil Conk'un kıymetli etüdlerini ihtiva eden bu eserde:

Kauçuk nasıl dejenere olur — Yeni cins kauçuklar — Tamir ve ıslah — Renk ve kaliteler hakkında umumî mütalea — Kauçuktan kuş ve deve nasıl yapılır — Ucuz kauçuk nasıl elde edilir.

★

ŞEHİR VE ŞEHİRCİLİK

İstanbulun çalışkan Vali ve Belediye Başkanı doktor Lûtfi Kırdar'ın eseridir.

İmar edilecek veya yeni baştan tesis edilecek şehirlerde tatbik olunacak usulleri ve her türlü malûmatı havidir.

İstimlâk usulleri — Ev yıkıp yeşil saha yapmak politikasının sonuçları — Merdivenler nerelere kurulmalıdır — Çatlak borularla bir şehre nasıl su verilir — Muntazam seyrü sefer — Sayfiyelerdeki sanatoryomlar — Fiyat mürakabesinde yeni metodlar.

Bu değerli kitabı tavsiye etmeği lüzumsuz buluruz. İstanbul Belediyesi mühasebe müdürlüğünden temin edilir ve toptan alanlara yüzde elli iskonto yapılır.

★

SİYASET ALEMİ

Bu mühim ve değerli kitap eski Dahiliye Vekili ve C. H. P. genel sekreteri Şükrü Kaya tarafından kaleme alınmıştır.

Siyaset ne demektir — Bir insan siyasetten nasıl ve ne zaman çekilmelidir — Tekrar milletvekili seçilmek için ne kadar zaman beklemelidir — Eyüp Sultana neden sabırlı denmiştir — Kenar ve köşede kalan politikacılar nelerle uğraşmalıdırlar — Çoluk çocuğa anlatılan fıkralar hangi kitaplarda bulunur — Sabahları nasıl kahvaltı etmelidir — Can sıkıntısından yazılan makaleler neden tatsız tuzsuz olur — Yeniden dil öğrenmek için başvurulacak çareler nelerdir.

İçerisinde can sıkıntısını giderecek ilâçları anlatan bir çok reçete de bulunan bu kitabın beheri 75 liraya satılmakta ise de politikacı eskilerinden olan fakir ve fukaraya bedava da verilir. Müracaat yeri: Fenerbahçede hususî dairedir.

Bilhassa politika ile uğraşmış olan veya uğraşmak istiyen bütün okuyucularımıza hararetle tavsiye ederiz.

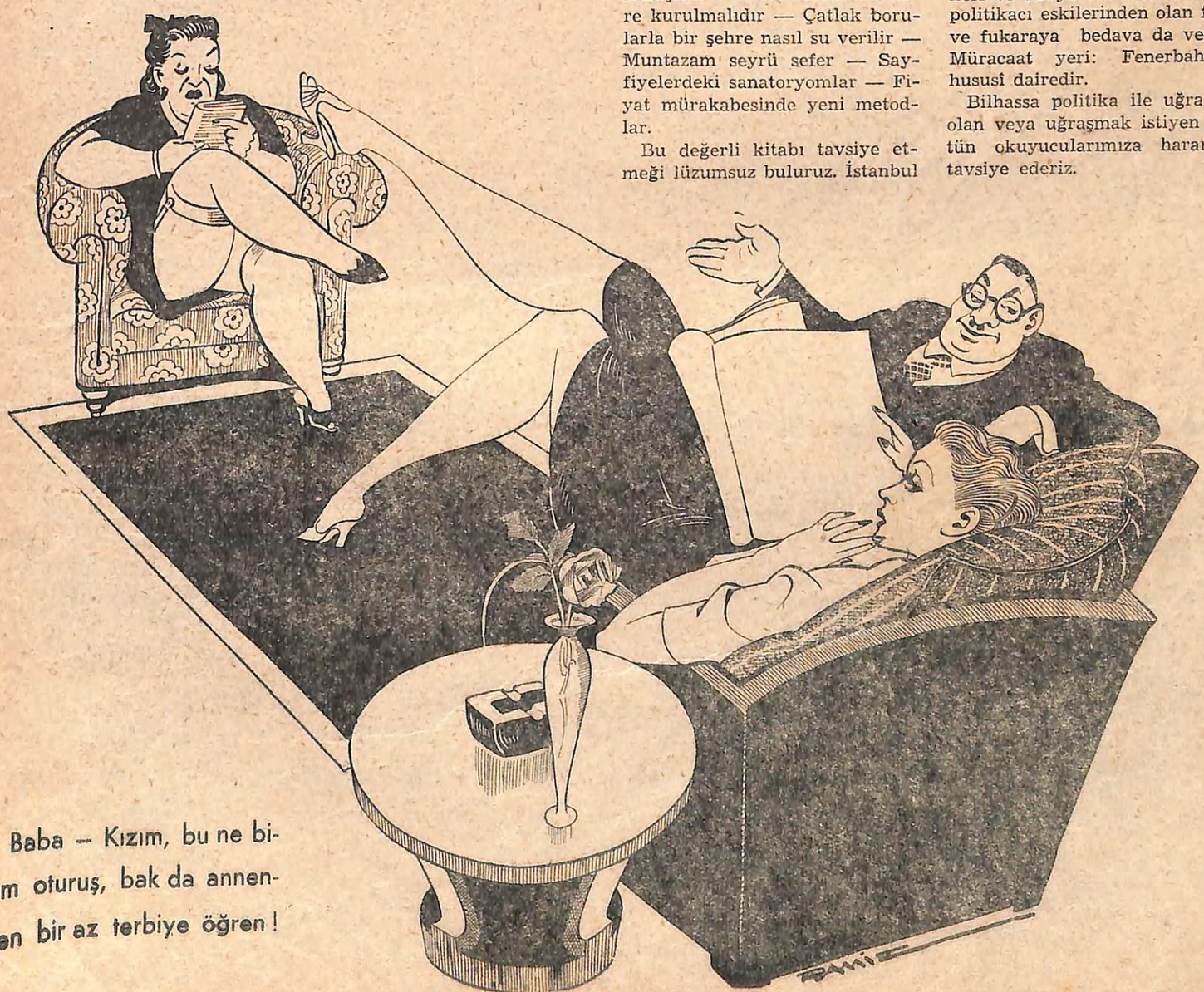

Baba — Kızım, bu ne biçim oturuş, bak da annenden bir az terbiye öğren!

Çömezin Röportajları:

30

IV

Kendine Meslek Seçiyor...

O

Çizen: RAMİZ

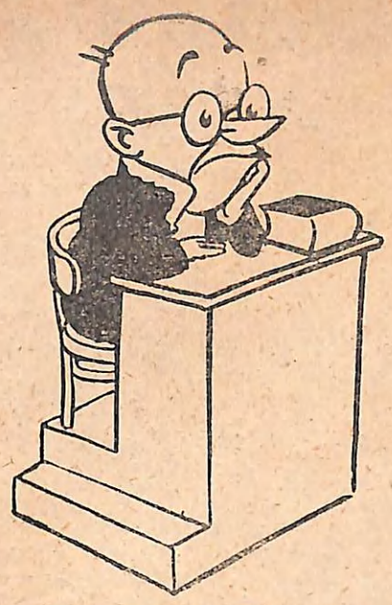

Yargıç olamam: Haşmetli davalar önünde belki tereddüde düşerim!

Katil olamam: İlânı aşk edecek hiç sevgilim yoktur!

Tellâk olamam: Siyaset kürsülerinde ismimin geçmesine tahammül edemem!

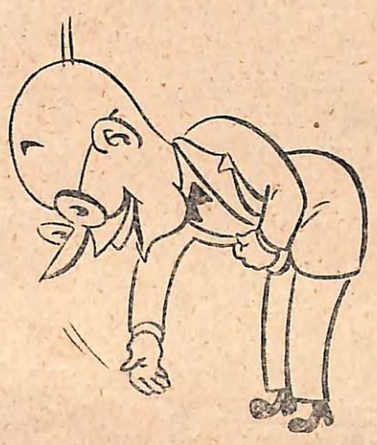

Uşak olamam: Efendilerin eteğini öpüp ikbale ermek istemem!

Âmir olamam: Karşımdakileri görmiyecek kadar miyop değilim!

Sütçü olamam: Sular ikide birde kesiliyor, çoluk çocuğu nafakasından edemem!

Meyhaneci olamam: Yeşilayın propagandasından sonra müşterilere yetişemem diye korkarım!

Radyo spikeri olamam: Türkçem kuvvetlidir!

Mütercim olamam: Kitabın aslı varken uydurmasını becerememl!

Kunduracı olamam: Çürük malları sağlam diye yutturamam!

Hikâye

Kafesteki Kuş

Yazan:
ÇALÇENE

Hulûsi Küpkıranın karısı mütemadiyen itiraz ediyor:

— Nasıl olur canım? diyordu. Yapamam bunu ben. Herkese rezil olamam..

— Fakat, kızım, Şazimentçiğim, bunda rezil olunacak bir şey yok ki.. Öyle bağırıp çağıracak, mahalleliyi, polisi başımıza toplıyacak değiliz ki.. Şakacıktan bir baskın yapacak, herifi sızdıracağız. Hepsi bu kadar..

Şaziment, iri ve simsiyah gözlerini tereddüt içinde kocasının yüzünde gezdiriyor:

— Fakat, ya namusum, diyordu. Namusum ne olacak? Baskın vermiş bir kadın haline gelmek kolay mı? Sonra, annemin, babamın, kardeşlerimin yüzüne nasıl bakarım? Onlar, bana, o...

Diye başını geri attı. Korkunç bir hayal görmüş gibi ellerini boşluğa doğru uzatarak:

— Yapamam! diye mırıldandı. Bunu ben yapamam!

Hulûsi Küpkıran bütün sükûnetini muhafaza ediyor, görülmemiş bir belâgatla sözlerine devam ediyordu. Elleriyle karısının saçını okşadı, en tatlı, en içli sesiyle:

— Evlâdım, dedi. Halimizi biliyorsun. İşsizim. Bütün alacaklılarım icraya müracaat ettiler. Yarın, öbür gün altımızdaki iki pırtıyı da sattıracaklar. Ne kadar eşyalarımız varsa, hepsine haciz koydular. O zaman ne yapacağız? Sonra beyhude yere telâş ediyor, kendini beyhude yoruyorsun. Bu baskından annenin, babanın, kardeşlerinin haberi nereden olacak? Biz, resmî bir baskın yapacak değiliz ki... Ben, yanıma dayımın oğlunu alacağım, ona sahte bir polis elbisesi giydireceğim. İşe bir baskın süsü verecek, o ahlâksız fabrikatörü sızdıracak, ondan istediğimiz kadar para alacağız.

Şaziment, yumuşar gibi olmuştu:

— Ya vermezse...

Diye söylendi. Hulûsi Küpkıran sevinç içindeydi, kendisinden emin bir insan tavrıyla:

— Deli misin karıcığım? dedi. Herif haysiyetine dehşetli düşkün. Sonra böyle bir rezalet, onun ticarî itibarını mahveder. Piyasada on paralık kredisi kalmaz. İflâs eder. Bunun için biz ne dersek, hepsine kavuk sallamaktan başka yapacağı hiç bir şey yoktur.

Şaziment, son tereddütlerinden kurtulmak istermiş gibi bir tavır takınmıştı:

— Fakat, dedi. Onunla, tek başıma bir evden içeri gireceğim. Ya orada üzerime saldırır da...

Hulûsi Küpkıran, karısının genç ve güzel yüzüne, dipdiri göğsüne, göz alan kalçalarına, çok muntazam baldırlarına uzun uzun baktı:

— Çocuksun evlâdım, dedi. Bu adam dağdan inmiş bir ayı değil a, öyle ham ahlâta sarılır gibi üzerine atılsın! Seninle oturup hoş beş etmek istiyecek, ilânı aşk edecek, aklınca seni kandıracak da ondan sonra...

Kıs kıs güldü:

— Halbuki biz, dedi. Nihayet sizin eve girmenizden on dakika sonra kapıya yükleneceğiz ve olan olacak! Cebimiz parayla, gönlümüz dertten kurtulmuş bir halde sokağa çıktığımız zaman, göreceksin, ne kadar güleceğiz.

*
* *

Fabrikatör Naci, çok genç, çok güzel, çok kibar, fakat çok çapkın bir adamdı. Bir gün Şazimendi, bir pastahanede görmüş, yanındaki arkadaşı Recebe:

— Aman, demişti. Bu ne güzel kadın böyle.. Acaba, kimin karısı? Tenha bir yerde rastlarsam, mutlaka randevu koparırım.

Recep, Hulûsinin arkadaşıydı. Şazimendi uzaktan tanıyordu. Fabrikatör Naciye bir şey söylemedi ama, ilk rastgeldiği gün, Hulûsi Küpkırana:

— Aman, dedi. Dikkat et. Nacinin karında gözü var. İnsan hali bu...

Hulûsi, karısının karakterinden, onun iffet ve ismetinden emindi. Fakat, işlerinin son zamanlarda bozulmuş olması, onu böyle bir plân kurmağa sevketmiş, karısını da alet olarak kullanmak mecburiyetinde kalmıştı. Fabrikatör Naciden alacağı paralarla borçlarından kurtulacağını, yeniden iş yapmağa kalkabileceğini umuyor, kendi kendisine de şöyle diyordu:

— Ne yapalım, denize düşen yılana sarılır!

*
* *

Ertesi gün, akşam üzeri meşhur pastahanenin yolunu tuttular.

Şaziment, en güzel elbiselerini giymiş, bir baloya gidecekmiş gibi süslenmiş, herkesin gözünü üzerine çeken bir içim su olmuştu.

Pastahanenin perdeli camekânı önüne geldikleri zaman, kocası Hulûsi Küpkıran, ona kaşla gözle işaret ederek Şazimendin şimdiye kadar tanımadığı fabrikatör Naciyi gösterdi. O, bir masaya tek başına oturmuş, akşam çayını içmekle meşguldü.

Şaziment, kapıdan içeriye girince, Naci elektriklenmiş gibi oldu. Bardağı elinden masanın üzerine bıraktı, dudaklarında ince bir tebessümle gözlerini onun üzerine dikti.

Bu hal, Şaziment çayını içinceye kadar devam etti. Arada bir, gözleri birbirine ilişmiş, hemen hemen anlaşmışlardı.

Şaziment, sokağa çıktı, bir kaç adım attı, birden koluna birisinin girdiğini hissetti: Bu Naciydi.

Onun bu hareketini uzaktan gözliyen Hulûsi Küpkıran, yanındaki sahte polis elbisesi giymiş olan dayızadesine:

— Vay canına! dedi. Amma da pişkin herif ha!.

Şaziment, Naciyle beraber o-

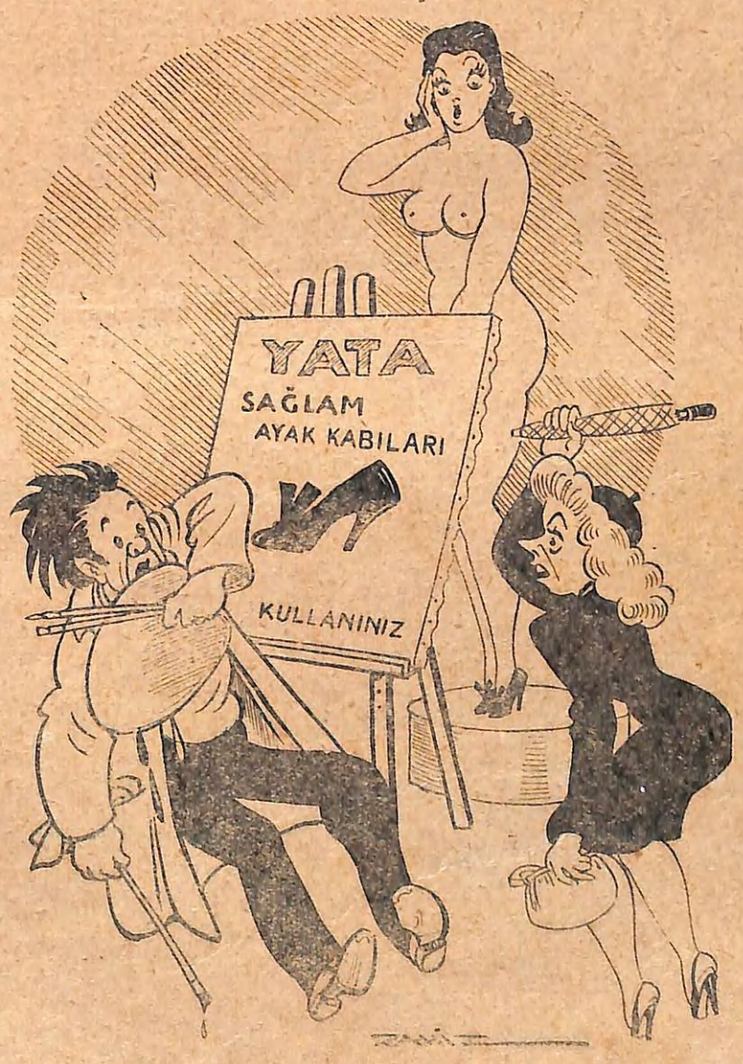

— Seni utanmaz seni; çıplak kadınları doldurup resim yapmak ha?
— Vallâhi değil, karıcığım; iskarpininin resmini yapıyorum!

nun hususî otomobiline bindiler. Zaten hazırlıklı olan Hulûsiyle dayızadesi de bir taksiye atladılar.

Şazimentle Naci, Beyoğlunun en lüks bir lokantasına girdiler. Hulûsiyle dayızadesi de karşıdaki ahçı dükkânına.

Vakit ilerledikçe ilerliyor; saatler uzadıkça uzuyor, Şazimentle Naci bir türlü dışarı çıkmıyorlardı. Dayızade:

— Eğer, bu sahte elbiseyle yakalanırsam, mahvolduğum gündür!.

Diye vır vır ediyordu.

Bir aralık Şazimentle Naci dışarı çıktılar, otomobile bindiler; ötekiler de «Oh, Yarabbi şükür!» diyerek taksiye.

Şazimentle Naci, Şişlide iki katlı, bahçeli bir apartımandan içeri girdiler, hususî otombbil de çekti gitti.

Hulûsiyle dayızade on dakika kadar taksinin içinde beklediler, sonra bahçeyi geçerek apartımanın kapısını şiddetle çaldılar. Karşılarına dikilen hizmetçi, onların bir lâf etmelerine meydan bırakmadan:

— Hulûsi Küpkıran bey siz misiniz?

Diye, sordu. O, şaşkın bir halde:

— Evet!

Diye kekelerken eline bir zarf tutuşturdu. Hulûsi zarfı aceleyle açtı ve karısının yazısını tanıdı. Bu mektupta şunlar yazılıydı:

«Böyle kibar, böyle güzel, beni hakikî ve derin bir aşkla seven bir gence oynıyacağınız oyuna tahammül edemedim: Bu şantaja ben alet olamazdım. Ona her şeyi itiraf ettim. Siz, bu apartımanın kapısına geldiğiniz zaman, biz ön kapıdan girmiş, arka kapıdan çıkmış ve hususî otomobille bir başka yere gitmiş bulunacağız. Yarından itibaren de boşanma davası açacağım. Bundan sonraki ömrümü de beni seven adamın yanında geçireceğim.

Şaziment»

Hulûsi Küpkıran:

— Eyvah!

Diye, bağırarak apartımanın merdivenine yıkılırken, dayızadesi de:

— Eyvahına, eyvah! diye mırıldandı. Biz, taksinin parasını bile fabrikatörden alacağımız paracıklarla vereceğimizi sanıyorduk. On paramız yok. Şimdi ne yapacağız, şoföre nasıl meram anlatacağız?

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
PULHAN MATBAASI — İstanbul

Anlaşma

Ogün karısıyla çarşıya çıkacaklar, şunu bunu alacaklardı. Yola güzüldüler, bir taksi çevirdiler, içeri girer girmez kadın:

— Bana bak, dedi. Pazarlık peşin. Sonra söyledim, söylemedim deme. Benim al dediğim her şeyi itiraz etmeden alacaksın!

Adam uysal uysal cevap verdi:

—Emr edersin karıcığım. Yalnız sen de benim alma dediğim şeyleri almayacaksın!

Ses

Meşhur sinir doktorlarımızdan Fahrettin Kerim Gökay, kendisine müracaat eden bir hastayı muayene ediyordu. Hastanın pek garip bir hali vardı. Bütün âraz eşine pek ender tesadüf edilir bir hastalığı meydana koyuyordu.

Fahrettin Herim Gökay, hastaya sordu:

— Size, dedi. Bir sual soracağım. Fakat, iyice düşünerek cevap veriniz. Ara sıra, nereden geldiğini bilmediğiniz ve kimin sesi olduğunu tahmin edemediğiniz bir ses işittiğiniz oluyor mu?

Hasta derhal cevap verdi:

— Evet efendim. Bazan öyle şeyler oluyor..

Fahrettin Kerim, teşhisinin kuvvetinden heyecanlandı, sordu:

— Ne zamanlar?.

— Telefon çaldığı zamanlar efendim...

Mülâkat

Nizamettin Nazif'e ait bir fıkra anlatırlar:

Vaktiyle, «Akşam» da çalışırken, meşhur bir Amerikan iktisatçısının geleceği haber alınmış ve bu mütehassısla bir mülâkat yapmak vazifesi Nizam'a verilmiş.

Ertesi gün gazetede mülâkat çıkıyor ve «Cumhuriyet» atlayor. «Cumhuriyet» te bir telâş: Beyoğlu muhabirine yol veriyorlar. Fakat aynı zamanda «Akşam» da da bir telâş: Amerikalının gelmediği, mülâkatın hayalî olduğu anlaşılmıştır.

Babıali yokuşunda Nizamettin'e rastlayan sabık «Cumhuriyet» muhabiri:

— Ne yaptn, Nizam! diyor. Beni ekmeğimden ettin!

Nizamettin sükûnetle cevap veriyor :

— Aldırma azizim. «Akşam» dan da beni koğdular. Oraya girersin!

Düşmez, kalkmaz

Uşak belediye seçimlerinin yapıldığı gündü.

Reyler atılmış; sandıklar, içlerinin tasnif edilecekleri yere götürülmeğe başlanmıştı. Şehre bu sırada gelmiş olan bir yolcu otel sahibine sordu:

— Afedersiniz efendim, bu sandıkların içinde ne var ?

Otel sahibi, bu safdilane suali soran misafirinin suratına baktı, şu cevabı verdi:

— Hacı yatmaz var efendım!...

Azınlık – Çoğunluk davası

Bakırköy asabiye hastahanesi başdoktoru Fahrettin Celâla bir genç gazeteci telefon etti:

— Efendim, burası feşmekân gazetesi. Ben röportaj muharrirlerindenim.

Fahrettin Celâl, daimî nezaketiyle cevap verdi:

— Buyurunuz efendim..

— Efendim, sizinle bir mülâkat yapmak istiyorum da. Acaba vaktiniz ne zaman müsait?

— Ne zaman isterseniz...

Röportaj muharriri, teşekkür etti, telefonu kapadı. İki saat sonra da Fahrettin Celâlin karşısında bitti, ilk suali sordu:

— Delileri, timarhaneye neden koyarlar acaba?

Fahrettin Celâl, delikanlıyı bir süzdü, sonra cevap verdi:

— Azınlık oldukları için.

Delikanlı hayret etti:

— Ya öyle mi?

— Elbette öyle. Çünkü çoğunluk olsalar, onlar bizi timarhaneye koyarlar!..

Aramak

Eski Millet vekillerinden Yavuz Abadan Avrupaya gitmeğe karar vermişti. Orada uzun müddet kalacağından bahs ediyor:

— Artık, diyordu. Beni orada ararsınız.

Nureddin Artam, aç Avrupayı anlatan bir makale okuyordu, başını kaldırdı ve sordu:

— Seni mi, dedi. Yoksa Avrupayı mı arayacağız ?

Masraf

İki akşamcı meyhaneden yeni çıkmışlar, sallana sallana evlerine gidiyorlardı.

Biri fena halde hiddetlenmiş, söyleniyordu:

— Bu hükûmetten dâd bir, feryâd iki. Nedir bu elinden çekdiğimiz? Ne zaman rahat bir gönülle oh diyebileceğiz? Bize acıyan hiç bir kimse bulunmayacak mı ?

Arkadaşı:

— Haksızsın, dedi. Hükûmet bize acımasa hiç rakı fiatlarını indirir miydi?

Öteki hiddetle bağırdı:

— O da zulüm...

Arkadaşı hayretle yüzüne baktı:

— Neden?

diye sordu.

— Zulüm olmasa, rakı fiatlarından evvel tabak, çanak fiatlarını indirirdi. Ucuzluktan sonra hangi akşam eve gitsem, karım: «gene nerde kaldın?» diye başımda bir iki tabak parçalıyor. Buna can mı, para mı dayanır? Bu zulüm değil de nedir?

TOMBUL TEYZE

Tombul Teyze Uludağ'da Kayak Sporunda:

Tombul Teyze — Kocacığım, kuş gibi uçuyoruz.
Sıska Dayı — Evet karıcığım, uçmasına uçuyoruz amma, bakalım nasıl konacağız!

T. T POSTASI

İzmir: Gülderenler

S — Sevgili Tombul Teyzeciğim, Çömez Pamukla nişanlı olduğu halde parmağında alyansı yok. Acaba bizden habersiz ayrıldı mı? Fena haber çabuk yayılır amma...

Oğlunuza talibiz. Birimiz esmer güzeli, diğerimiz sarışın kilosu size yakın bir güzel hangimizi tercih edersiniz? [illegible] gibi değil kazaktır, yüzüğü

Ödemiş: Yıldız Esen

S — Tombul Teyzeciğim, siz her hafta çeşit çeşit elbise değiştiriyorsunuz. Hem de hepsi al renkli. Halbuki biz burada ayda bir elbise değiştiremiyoruz, Sıska Dayının bu kadar geliri var mı?

C — Yavrum, kocamın bütün geliri benim içindir; çeşit çeşit ve al al giyinmemin sebebine gelince meşhur söz-